

Sygn. akt: I C 564/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Wysoczyńska
Protokolant:	-----

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2021 r. w Jędrzejowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w (...)

przeciwko O. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo

II. zasądza od (...) w (...) na rzecz O. S. kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt I C 564/20

UZASADNIENIE

WYROKU Z DNIA 12 maja 2021 ROKU

W dniu 21 grudnia 2020 roku do tut. Sądu wpłynął pozew (...) w Z. przeciwko O. S. o zapłatę 8750,50 zł z umownymi odsetkami

w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 26 maja 2019 roku oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu swego żądania strona powodowa wskazała, że wierzytelność przeciwko pozwanej wynika z umowy pożyczki refinansowanej jaką pozwana zawarła z firmą (...) Sp. z o.o. w dniu 25 kwietnia 2019 roku nr (...). Strona powodowa wskazała nadto, że wierzytelność przeciwko pozwanej nabyła na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności.

Z odpowiedzi na pozew z dnia 19 stycznia 2019 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu oraz podniosła brak legitymacji procesowej powoda, brak jego udowodnienia co do zasady i wysokości, podniosła brak wykazania, że doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 kwietnia 2019 roku sporządzona umowa pożyczki refinansowanej nr (...) i jako strony umowy wpisano w niej pozwaną oraz (...) Sp. z o.o. w W. działającą przez (...) Sp. z o.o. w W.. W umowie określono ogólne zasady udzielania pożyczek przez pożyczkodawcę, zasady i terminy jej spłaty. W załączniku nr 1 do umowy wskazano, że kwota całkowitego limitu pożyczki wyniesie 8750,50 zł, nadto wskazano, że prowizja wyniesie 1302,07 zł, odsetki 71,75 zł,

a całkowita kwota do zwrotu 10.124,32 zł, zaś (...) określono na 489,59 %. Kwota pożyczki miała być spłacona do 25 maja 2019 roku

Dowód: umowa pożyczki (k. 6 -10).

W dniu 19 grudnia 2019 roku została zawarta przez stronę powodową i (...) Sp. z o.o. umowa zakupu wierzytelności na podstawie, którego strona powodowa nabyła od D.

Sp. z o.o. wierzytelności wymienione w załączniku nr 1. W załączniku nr 1 zawarto dane pozwanej oraz numer umowy pożyczki (...).

Dowód: umowa (k 17 - 23.), załącznik (k. 15 – 16).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest niezasadne.

Wobec stanowiska pozwanej, to na stronie powodowej ciążył obowiązek udowodnienia, że strony zawarły umowę pożyczki refinansowanej, że została ona wykonana przez pierwotnego pożyczkodawcę, a nadto wysokość roszczenia.

Umowa pożyczki refinansowanej z dnia 25 kwietnia 2019 roku nr (...) na jaką powołała się strona powodowa była umową w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U nr 126 z późn. zm.) i miała być zawarta w trybie przepisu art. 15 wskazanej ustawy bez jednoczesnej obecności obu stron umowy przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (tzw. umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość), czyli w drodze elektronicznej.

Do ważności umowy pożyczki zawartej w drodze elektronicznej nie jest wymagana forma pisemna, co wynika z treści przepisu art. 29 ust. 1 wskazanej ustawy, zgodnie z którym umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Z przepisu tego nie wynika zatem, aby forma pisemna została zastrzeżona pod rygorem nieważności, a zatem należało przyjąć, że zastrzeżenie formy pisemnej, zgodnie z przepisem art. 73 § 1 kc, zostało zastrzeżone jedynie pod rygorem dowodowym (wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12 grudnia 2017 roku II Ca 2448/17 [legalis 2052181](#)).

Do przyjęcia, że doszło do zawarcia umowy o kredyt konsumencki, zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1997 roku Prawo bankowe, wystarczy przedłożenie umowy na innym trwałym nośniku w postaci elektronicznej (wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 maja 2019 roku II Ca 180/19 [legalis 2159273](#); komentarz do art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim pod red. Osajda) oraz dowodu doręczenia tej umowy konsumentowi stosownie do art. 29 ust. 2 wskazanej ustawy o kredycie konsumenckim. Doręczenie to może nastąpić w dowolny sposób w tym również w drodze elektronicznej, przy czym na pożyczkodawcy ciąży udowodnienie faktu doręczenia konsumentowi takiej umowy (Wyrok Sądu Rejonowego Łódź – Widzew z dnia 15 października 2020 roku II C 516/20 [legalis 249501](#); wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 września 2020 roku II Ca 771/20 [legalis 2494149](#))

Zdaniem Sądu strona powodowa nie przedłożyła żadnego wiarygodnego dowodu, z którego wynikałoby, że pozwana wyraziła zgodę na warunki umowy pożyczki refinansowanej z dnia 25 kwietnia 2019 roku, a nadto nie złożyła żadnego dowodu, że umowa pożyczki refinansowanej do niej zostały przesłane i doręczone jej tak, aby mogła się z nimi zapoznać i ostatecznie zaakceptować. Nadto strona powodowa nie przedłożyła żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że pozwana złożyła wniosek o zawarcie umowy zgodnie warunkami § 4 umowy z dnia 25 kwietnia 2019 roku.

Strona powodowa nie wykazała nadto, że doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki pierwotnej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwaną, a także, że pozwana chciała spłacić zadłużenie z tej umowy pożyczki z kwoty z pożyczki refinansowanej (w umowie z dnia 25 kwietnia 2019 roku brak powiązania z (...) Sp. z o.o. i jakkolwiek umową pozwanej z tą firmą).

Dodać należy, że sama umowa zakupu wierzytelności z załącznikiem nie była dowodem na istnienie wierzytelności przeciwko pozwanej, a jedynie potwierdzała fakt zawarcia tego aktu pomiędzy stroną powodową a ewentualnym pierwotnym pożyczkodawcą.

Zatem w ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że doszło do faktycznego zawarcia umowy pożyczki refinansowanej na jaką strona powodowa się powołała, w sposób określony we wskazanych przepisach.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że strona powodowa nie udowodniła w sposób nie budzący wątpliwości zasadności żądania pozwu i wysokości roszczenia.

Jeżeli chodzi o zarzut braku legitymacji procesowej strony powodowej, to należy wskazać, że Sąd nie kwestionował umowy zakupu wierzytelności wraz z załącznikiem.

Zgodnie z art. 509 §1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na rzecz osoby trzeciej, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Na podstawie wskazanego przepisu przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej, a przedmiotem przelewu jest wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać i która jest w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). W tym zakresie konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się zatem oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 października 2015 roku sygn. akt I ACa 492/15 LEX nr 184218; wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1).

W ocenie Sądu ze wskazanych wyżej dokumentów wynika, że strona powodowa nabyła od (...) Sp. z o.o. prawo do wierzytelności objętych załącznikiem, w tym i opisaną w tym załączniku wierzytelność wskazaną jako przysługującą przeciwko pozwanej. Zatem z dokumentów tych wynikało, że to strona powodowa wstąpiła co do zasady w prawa pierwotnego wierzyciela. Jak wskazano wyżej odmienną kwestią było natomiast udowodnienie przez stronę powodową faktycznego istnienia tej opisananej w załączniku wierzytelności, co jak wynika ze wcześniejszych rozważań nie zostało dokonane. Wobec braku udowodnienia istnienia wierzytelności wskazanej w załączniku, akt cesji i załącznik do niego potraktowano jedynie jako dokumenty potwierdzające zawarcie umowy pomiędzy D. i stroną powodową.

Z uwagi na powyższe powództwo oddalono w pkt I wyroku.

W pkt II orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 kpc.

Pozwana wygrała niniejszy proces, należy jej się zatem zwrot kwoty 1817 zł tytułem kosztów procesu.

Na wskazaną kwotę złożyły się :

- kwota 1800 zł tytułem wynagrodzenia fachowego pełnomocnika ustalona w oparciu o § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

- opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.